

Schröder, Allard

Sebastiaans neus

—

De Bezige Bij, 447 pagina's

Een nieuwe Schröder schaf ik subiet aan. Ik heb mij nog nooit verveeld met een boek van hem en ook dit keer werd ik niet teleurgesteld. Ofschoon ik tegelijkertijd moet bekennen dat ik deze roman wel als een van zijn mindere werken beschouw.

Sebastiaans neus vertelt het verhaal van een saaie bankmedewerker met een kennelijk grote neus (maar de diepere betekenis van die neus – belangwekkend genoeg om in de titel te figureren – is mij ontgaan) die aan het einde van zijn carrière op zoek gaat naar een jeugdliefde, Henri. Er zit heel veel tijd tussen hun omgang destijds en het moment waarop Sebastiaan besluit haar te gaan zoeken. De roman gaat over herinneren. Waaruit zijn je herinneringen samengesteld, wat gebeurt er als je ze gaat reconstrueren, kun je je de werkelijkheid van toen ooit op een betrouwbare manier herinneren? En natuurlijk worden je herinneringen mede bepaald door de (on)volledigheid van je kennis en begrip toen. Leidt een hernieuwde kennismaking met het lijdend voorwerp van je herinneringen niet onvermijdelijk tot teleurstelling?

Henri is niet eenvoudig terug te vinden en Sebastiaan moet nogal wat ondernemen om uiteindelijk weer met haar in contact te komen. En daar ligt ongetwijfeld de kracht van Schröder, hij kan als geen ander verhalen vertellen en ook dit keer leidt hij je rond door een prachtig universum waarin de een vergeefs van Nederland naar de Verenigde Staten reist en de ander even vergeefs van de Verenigde Staten naar Nederland, waarin (mislukt) vaderschap een belangrijke rol speelt en de hoofdpersoon aan geheugenverlies komt te lijden.

De essentie van de roman is dat herinneringen uit het verleden zodanig worden gemanipuleerd door de bewuste en onbewuste verlangens en opvattingen van degene die zich herinnert, dat het lijdend voorwerp van die herinneringen nooit in staat zal zijn de opgewekte verwachtingen in te lossen. Henri overkomt hetzelfde. In wezen is zij een tragisch figuur maar wel met een eigenzinnig karakter. Anders dan Sebastiaan greep zij wel in in haar levensloop, nam zij wel beslissingen en was ze veel uitgesprokener in haar karakter dan de wat sullige hoofdpersoon die zich zelfs wangedrag van zijn zoon veel te lang en veel te lankmoedig laat welgevallen.

Zoals, gezegd, ik heb me niet verveeld met deze roman maar hij komt niet in de buurt van *De dode arm*. Dat deze roman desalniettemin toch zeer genietbaar bleek komt door de verhalen die Schröder ons voorschotelt en door zijn prachtige stijl.

Enno Nuy

april 2016